

Sygn. akt III AUa 626/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krystyna Smaga
Sędziowie:	SA Bogdan Świerk (spr.) SA Elżbieta Czaja
Protokolant: st. prot. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2012 r. w Lublinie

sprawy L. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 30 kwietnia 2012 r. sygn. akt VII U 584/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustala podstawę wymiaru emerytury L. D. w oparciu o podstawę wymiaru składek z dwudziestu lat kalendarzowych: 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1977, 1979, 1980, 1981, 1984, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994 i 1995 ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru świadczenia wynoszącym 157,73%;

II. oddala apelację w pozostałej części.

III AUa 626/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 czerwca 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił L. D. obliczenia na nowo podstawy wymiaru emerytury.

Z uzasadnienia decyzji wynika, że organ rentowy nie przyjął jako dowodu wiarygodnego zapisów dotyczących wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego zawartych w jego legitymacji ubezpieczeniowej ponieważ stosowne wpisy

zostały opatrzone jedynie pieczęcią nagłówkową i brak jest imiennej pieczętki osoby dokonującej wpisu lub odpowiedzialnej za taki wpis.

W odwołaniu od tej decyzji, kwestionując jej prawidłowość, L. D. podał, że w dniu 26 kwietnia 2011 r. wystąpił do pozwanego organu rentowego z wnioskiem o obliczenie postawy wymiaru jego emerytury w oparciu o podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu jego zatrudnienia. Odwołujący wnosił o dokonanie takiego obliczenia w oparciu o adnotacje o jego wynagrodzeniu za lata 1970 – 1986 zawarte w legitymacji ubezpieczeniowej oraz za okres późniejszy w oparciu o zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp 7) jakie były w dyspozycji organu rentowego.

Po jego rozpoznaniu Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2012 r. zmienił wskazaną na wstępie decyzję w ten sposób, że przyjął do wyliczenia podstawy wymiaru emerytury L. D. podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z okresu od 1969 r. do 1986 r. przy czym sąd wskazał przy każdym z tych lat wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na poniższych ustaleniach faktycznych oraz ich ocenie prawnej: L. D. miał ustalone prawo do renty z tytułu inwalidztwa byłej drugiej grupy inwalidów, potem z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i ostatnio z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Podstawa wymiaru renty została określona w oparciu o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie z 7 lat kalendarzowych (1989 - 1995)

a wskaźnik podstawy wymiaru renty wyniósł 197,25%. W dniu 7 kwietnia 2011 r. L. D. wystąpił do pozwanego z wnioskiem o emeryturę. Decyzją z dnia 18 kwietnia 2011 r. pozwany ustalił wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 14 maja 2011 r. Podstawa wymiaru emerytury została określona w oparciu o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie z 10 lat kalendarzowych (1991 – 2000) przy czym za okres lat 1997 – 2000 pozwany przyjął zerową wartość tej podstawy. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury został obliczony na 114,58%. W dniu 26 kwietnia 2011 r. wnioskodawca złożył pozwanemu swoją legitymację ubezpieczeniową, co pozwany potraktował jako wniosek

o ponowne obliczenie świadczenia i decyzją z dnia 24 czerwca 2011 r. odmówił takiego obliczenia. W toku postępowania odwoławczego od tej decyzji ubezpieczony wnosił

o przeliczenie jego emerytury przy zastosowaniu podstawy wymiaru składek z okresu wykonywania przez niego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w L. z uwzględnieniem wysokości tych podstaw wymienionych w stosownych zapisach zawartych w jego legitymacji ubezpieczeniowej. Na podstawie dowodu z zeznań świadka Z. W. Sąd Okręgowy ustalił, że zapisy w legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy dotyczące jego wynagrodzenia za pracę we wskazanym wyżej okresie poczyniła ta świadek, która nie posiadała wtedy swojej imiennej pieczętki. Pozwany, zobowiązany przez sąd do przedstawienia stosownej symulacji w zakresie możliwości przeliczenia emerytury wnioskodawcy przy uwzględnieniu zapisów zawartych w legitymacji ubezpieczeniowej o wysokości jego wynagrodzeń za pracę, wskazał, że najkorzystniejszą możliwością jest obliczenie podstawy wymiaru emerytury z 20 lat kalendarzowych (1971-1975,1977, 1979-1981, 1984, 1986 i 1987-1995) wybranych z całego okresu wykonywania przez niego zatrudnienia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniesie wtedy 157,73%. Wnioskodawca nie kwestionował takiego sposobu wyliczenia wysokości jego emerytury. W ocenie sądu pierwszej instancji zapisy o wysokości wynagrodzenia za pracę wnioskodawcy zawarte w jego legitymacji ubezpieczeniowej są wystarczającym dowodem w sprawie bo nie noszą one śladów podrabiania i zostały opatrzone podpisem uprawnionej do tego osoby. Dlatego dowody z tych zapisów oraz z zeznań świadka Z. W. ocenił sąd jako wiarygodne i wystarczające do rozstrzygnięcia o roszczeniu wnioskodawcy. W konsekwencji Sąd Okręgowy zmieniając decyzję pozwanego kwestionowaną przez ubezpieczonego przyjął, że podstawa wymiaru emerytury wnioskodawcy powinna zostać wyliczona w oparciu o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie z 20 lat kalendarzowych (1969, 1970-1986), których wysokość jest wskazana w stosownych zapisach w jego legitymacji ubezpieczeniowej ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru świadczenia wynoszącym 157,73%.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł pozwany organ rentowy wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego – przepisów art. 15, art. 111 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej podawanej jako ustawa o FUS) i § 21 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że wnioskodawca ma prawo do emerytury której wysokość jest obliczona w oparciu o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania przez niego ubezpieczeniu a jednocześnie wskazaniu zarobków tylko z 18 lat. W uzasadnieniu apelacji podano, że skarżący nie kwestionuje już poprawności zapisów dotyczących wynagrodzeń za pracę wnioskodawcy zawartych w jego legitymacji ubezpieczeniowej. Określenie jednak wysokości podstaw wymiaru składek tylko z 18 lat kalendarzowych i wskazanie w motywach zaskarżonego wyroku, że wielkość wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniesie wtedy 157,73% jest wadliwe i czyni niemożliwym wykonanie tego wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje: w pierwszej kolejności należy zauważyć, że w sentencji zaskarżonego wyroku zostały wskazane tylko konkretne lata kalendarzowe i wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy w tych latach. Nie ma tam żadnego innego rozstrzygnięcia, w szczególności od jakiej daty powinno nastąpić ponowne obliczenie wysokości emerytury wnioskodawcy. Taka treść omawianej sentencji ma zasadniczy wpływ na określenie zakresu zaskarżenia wyroku Sądu Okręgowego. Apelacja przysługuje przecież tylko od realnie istniejącego orzeczenia. Oznacza to, że sąd drugiej instancji mógł się odnosić jedynie do kwestii objętych rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego a wszystkie inne wady tego rozstrzygnięcia powinny być naprawiane w drodze wniosku o uzupełnienie zaskarżonego wyroku.

Jest oczywiste, że zaskarżony apelacją wyrok jest wewnętrznie sprzeczny a przez to wadliwy. Wzmianka, zawarta w jego sentencji, o przyjęciu do obliczenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy podstaw wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych jest niespójna z dalszą treścią tej sentencji w której wskazano tylko 18 lat takich podstaw. W tej sytuacji zarzuty apelacyjne są w pełni uzasadnione co powoduje, że apelacji tej nie można było odmówić słuszności. Pozwany w pełni ma rację twierząc, że zaskarżony wyrok jest wadliwy i nie powinien być kierowany do wykonania.

Nie można jednak zgodzić się z apelującym, że jedynym sposobem naprawienia sytuacji powstałej po wydaniu zaskarżonego wyroku jest jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Obie strony niniejszego procesu są zgodne co do poprawności, a w związku z tym, przydatności do orzekania o roszczeniu wnioskodawcy, zapisów o wysokości podstaw wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne zawartych w stosownych zapisach jego legitymacji ubezpieczeniowej. Organ rentowy przeprowadził stosowną symulację co do najkorzystniejszego sposobu obliczenia wysokości emerytury wnioskodawcy (k.49 akt sprawy). Znowu poprawność i przydatność tej symulacji

(w tym wielkości podstaw wymiaru składek w poszczególnych latach kalendarzowych) nie jest przez obie strony kwestionowana. Dlatego możliwa była zmiana zaskarżonego wyroku przez przyjęcie 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia wnioskodawcy i wysokości podstaw wymiaru składek jakie zostały przyjęte przy sporządzaniu omawianej symulacji do obliczenia wysokości emerytury L. D..

Zauważyć przy tym należy, że sam wnioskodawca wskazywał (k. 4 akt sprawy), że obliczanie wysokości jego emerytury powinno nastąpić w oparciu o podstawę wymiaru składek z lat 1970 – 1986 oraz lat 1989 – 1995. Dlatego apelacja podlegała oddaleniu tylko w zakresie żądania uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Z tych zatem względów i w oparciu o art. 386 § 1 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.